SZEGEDI EGYETEM

A SZEGEDI TUDOMÁNYEGYETEM, ORVOSEGYETEM ÉS A PEDAGÓGIAI FŐISKOLA LAPJA

II. évfolyam 10. szám | 1954. május 18. | Ára 40 fillér

Ha a párt és a nép kapcsolata szorosabb, még erősebb a párt, még nagyobb célok megvalósítását tűzheti maga elé.

(A Szabad Nép 1954. május 14-i vezércikkéből.)

Vizsgák előtti feladatok az Egyetemeken és a Főiskolán

Az MDP Központi Vezetőségének határozata célul tűzte ki az oktatásban elért eredmények megszilárdítását és a még meglévő hiányosságok felszámolását. Egyetemi és főiskolai oktatásunk módszertani útmutatást is meríthet belőle, mert felhívja a figyelmet arra, hogy egyetemi oktatásunkban „fokozatosan fel kell számolni az anyagkövető szemináriumokat, a csoportos tanulást, a kötelező konzultációt stb.".

Az oktatás színvonalának emelését kell az egyik főfeladatnak tekinteni. *Elméletileg jól megalapozott, sokoldalú és magasszínvonalú szakképzést kell biztosítani felsőoktatásunk minden területén.* Az elméleti és gyakorlati képzést szoros összhangba kell hozni, mert csak így képesek hallgatóink helytállni vizsgáikon, s azontúl az élet minden területén. Csak úgy tudnak bekapcsolódni a szocializmus építésébe, ha tudásukat alkalmazni is tudják.

Az egyetemi és főiskolai tanulmányok során önálló munkára kell nevelni a hallgatóságot. Érezniök kell az önálló alkotó munka szépségét. *Világosan kell látniok hallgatóinknak, hogy legfontosabb hazafias kötelességük: jó tanulással a legjobban felkészülni jövendő pályájukra.* A tanulmányi munkát elhanyagolóknak, a fegyelem lazítóknak nincs helyük az egyetemen.

Sok olyan hallgató van még, aki nem érzi annak jelentőségét, hogy a kormányzat-adta ösztöndíj milyen nagy segítséget jelent továbbtanulásához, nem értékeli eléggé ezt a segítségnyújtást. A jövőben az ösztöndíjjutatást még jobban a tanulás szolgálatába kell állítani. Minden hallgatónknak tudnia kell, hogy jövő évi ösztöndíjának mennyisége nem kis mértékben idei vizsgaeredményének minőségétől függ. A nevelés szempontjából is helyes ez, mert kialakítjuk hallgatóinkban azt a tudatot, hogy a szocialista társadalom mindenkit munkája szerint díjaz. A jó vizsgaelőkészítés feltétele az is, hogy a vizsgatematikákat időben bocsássuk a hallgatók rendelkezésére anélkül, hogy az összeállított vizsgatételeket közölnénk. Ezeket a hallgatók csak a vizsgákon tudhatják meg.

A társadalmi és állami szervek — a felesleges ülésezés és ismétlés elkerülendő — karöltve rendezzenek ankétot a sikeres vizsgák érdekében. *Ezen ismertessék a vizsgára való felkészülés helyes módszereit. Hívják fel a figyelmet arra, hogy a hallgatók ne a vizsgák előtti hetekben kezdjenek csak el tanulni, hanem állandóan, jó egyéni terv szerint tanuljanak.* Ha ezt nem teszik — fáradság, kapkodás, idegesség, kimerültség és rossz vizsgaeredmény származik belőle. Ki kell emelni az önálló, egyéni tanulás fontosságát. Ha az órán előadott anyagot saját jegyzeteik alapján feldolgozzák, az előírt irodalmat elolvassák, szívós kitartó munkával igyekeznek a tanulás közben felmerült nehézségeket leküzdeni, tudásuk elmélyült és alapos lesz. Természetesen, ha problémáikat, a felmerült nehézségeket nem tudják egyedül leküzdeni, kérdezzék meg tanáraikat; az önkéntes konzultáció nem tartozik az elvetendő „középiskolás" módszerek közé.

Sohase térjünk napirendre egyes kérdések felett, míg azt teljesen meg nem értettük. A már egyszer átgondolt, megtanult anyagrészt a legkülönbözőbb vonatkozásaiban ismételjük is, az elméletet kapcsoljuk össze mindenkor a gyakorlattal. *Keressük mindig az okot, a lényeget, s lássuk összefüggéseiben is a tanultakat.* Ha hallgatóink így tanulnak, a vizsgák előtt már elegendő csak átgondolni a félév folyamán tanultakat, rendezni a már egyszer bevésetteket.

Hallgatóink jórészénél az a legnagyobb hiba, hogy a tanév folyamán

nem foglalkozik rendszeresen az anyaggal

és keveset tanulnak. Ezért van még annyi vizsga előtti izgalom, idegesség és vizsgafélelem. Ha hallgatóink öntudatosak és következetesek lesznek a tanulásban, nem kell külön vizsgaelőtti feladatokról beszélni.

Nagyon helytelen csak a vizsgák előtti egy-két héttel kezdeni a tanulást, de ezt sajnos még elég sok hallgató teszi. Az ilyen 3—4 hetes, nem elmélyült tanulással egyik-másik elérhet annyit, hogy átcsúszik a vizsgán, de az így szerzett ismereteket hamar elfelejti, s a következő években nem tud helytállni. Sokszor ezek agitálnak a tanulás ellen, mintegy kérkednek azzal, hogy nem tanulnak és mégis le fognak vizsgázni. A DISZ szervezet vegye fel ezek ellen a harcot és értesse meg velük, hogy *hézagos tudással sem a vizsgán, sem az életben nem tudnak helytállni. Hívja fel ezekre a hallgatókra az előadók figyelmét is.*

Tanáraink tudják, hogy éppen a kormányprogramm és a párthatározat szellemének megvalósítása érdekében magasabb követelményeket kell a vizsgákon a hallgatókkal szemben támasztaniok, a liberializmus teljes kiküszöbölésével. A követelményekben azonban ne legyünk túlzók, maximalisták; ne állítsuk a hallgatóságot lehetetlen feladatok elé. Meg kell értetni a hallgatósággal, hogy *a magasabb vizsgaeredmények az ő érdekeit szolgálják, mert így lesznek az eddiginél még jobban képzett szakemberek.*

Azokat pedig, akik azt hiresztelik, hogy a Központi Vezetőség határozata nyomán a tanárok „biztatást kaptak a buktatásra", feltétlenül meg kell győzni állításuk helytelen voltáról.

Helytelen lenne, ha az önállóságra való nevelés jegyében a becsületes, szorgalmas, de gyengébb képességű hallgatókkal nem foglalkoznánk. Adjunk meg nekik minden segítséget anélkül, hogy agyontámogatnánk őket. A tanszékek szervezzék meg a rendszeres segítségnyújtást és ha a hallgatók az anyag valamely részét nem értik eléggé és hozzájuk fordulnak tanácsért, segítsék őket.

A tanszékek, a tanulmányi osztály, a párt- és a DISZ-szervezetek mérjék fel, melyek a legfontosabb teendők az egyes területen a vizsgák előkészítésére.

A faliújság foglalkozzék a vizsgák előtti feladatokkal, mozgósítsa a hallgatókat az egyéni, önálló, rendszeres tanulásra.

Biztosítani kell, hogy a párt, a tanszékek és a tömegszervezetek a kölcsönös kapcsolatot fenntartsák, mert ez a maximális segítségnyújtás előfeltétele. A rendes havi taggyűlés, pártcsoportértekezlet foglalkozzék a vizsgák előtti feladatokkal.

A vizsgák sikeres előkészítésének egyik igen fontos feltétele

az egyetem és főiskola tanulmányi fegyelmének megszilárdítása.

Az órákon való pontos megjelenés megkövetelése a hátralévő időben, a hiányzások szigorú ellenőrzése, az órákról igazolatlanul távolmaradók felelősségrevonása, a tanulmányi fegyelmet lazítók szigorú megbüntetése a tanulmányi osztályok és vezetők egyik fontos feladata. Természetesen nem szabad megfeledkeznünk arról, hogy a DISZ jó nevelőmunkája a fegyelem megszilárdításának egyik legfőbb eszköze.

A diákotthonok fegyelmét meg kell erősíteni. A kimaradásokat ellenőrizni kell. Nem fordulhat elő, hogy a hallgatók éjjeli órákban kimaradjanak. Biztosítsuk a hallgatók nyugodt tanulási lehetőségét; a tanulószobák csendje és rendje hozzájárul a vizsgák sikeréhez. A kollégiumokat látogassák az egyetem tanárai is. Ezzel közelebb kerül az egyetem és kollégium egymáshoz a nevelés terén is, ennek eredményeként javul és megkönnyebbül az egyetemi oktatómunka is.

A vizsgák előkészítésénél, a fegyelem megszilárdításánál nagy feladat vár a DISZ-vezetőségre. Most nem elégedhetünk meg a formális DISZ-munkával. A DISZ-vezetőségének úgy kell dolgoznia, hogy a hallgatók érezzék is a DISZ-vezetőség irányító munkáját és problémáik, nehézségeik megoldásához adott segítségét.

Hallgatóink elmélyült egyéni tanulással, előadóink pedig jó előadásokkal, a félévi anyag súlyponti részeinek helyes kiemelésével, a gyakorlattal való szoros kapcsolat elmélyítésével járulhatnak hozzá legjobban a Központi Vezetőség határozatának szellemében a vizsgák sikeréhez.

Lerner Károly
főiskolai igazgató

Látogatás a II. sz. Belklinikán

Ami a II. sz. Belklinikán először szembetűnik, az a csend és tisztaság. Aki már feküdt olyan gyógyintézetben, ahol ajtócsapkodás, kiabálás és rendetlenség vette körül, tudja milyen fontos gyógytényező a harmonikus környezet.

Ezen a klinikán különösen fontos a nyugalmas környezet, mert a beteganyag jelentős részét olyanok teszik, akiknek szívpanaszairól klinikai tartózkodásuk alatt kell eldönteni, hogy azok reumás fertőzés következményei vagy ideges eredetűek. Czoniczer professzor a klinika igazgatója erről a kérdésről így nyilatkozik:

— Laikusok között is ismert az a tény, hogy a garatképletek és a felső légutak gennyes gyulladása reumás lázat vonhat maga után. A rheumás megbetegedés gyakran lokalizálódik a szívre. A szívgyulladás, ha lázas, heveny betegség formájában jelentkezik, könnyebben felismerhető, mintha a beteg panaszait csupán szapora szívdobogás, szívtáji fájdalmak, nehéz légzés képezik, az utóbbi tünetek u. i. ideges alapon is felléphetnek. Túlterheltség, túlhajszolt életmód, mértéktelen dohányzás létrehozhatják ezeket a tüneteket. A szívpanaszokról el kell dönteni, hogy azok reumás szívgyulladás következményei-e vagy ideges eredetűek. Erre a kérdésre gyakran csak a gondos klinikai megfigyelés felelhet.

— A szívpanaszok eredetének elkülönítése a kezelés szempontjából rendkívül fontos, mert míg az ideges szívbántalmak mozgásra, sétára, könnyebb testi munkára nem rosszabbodnak, addig a szívgyulladásban szenvedő betegnek hónapokig tartó szigorú fekvésre van szüksége. A beteg jövőjére nézve döntő lehet, ha szívgyulladását ideges-eredetű szívbántalommal összetévesztik, nem megfelelően kezelik és a szív súlyos károsodása marad vissza. Ennek a beteganyagnak legnagyobb részét fiatal nők teszik ki, akiknek ideges szívpanasziban a környezeti tényező szubjektív túlértékelése, érzelmi momentumok jelentős szerepet játszanak. A cél a reumás láz megelőzése.

Czoniczer professzor, a reuma bizottság elnöke úgy véli, hogy a torokgyulladások 3—4 százalékát követi reumás láz fellépése. Az oktatás ebben az intézetben igen fontos kérdés. A professzor és az asszisztencia az oktatás színvonalát, új módszerek bevezetésével, a hallgatók közötti véleménykutatással, a gyakorlatok metodikájának pontos kidolgozásával, a gyenge hallgatókkal való külön foglalkozással törekednek emelni. A gyakorlati oktatásban a betegápolás irányítását jelentős kérdésnek tekintik. Medikus gyakorlatokon a középkáderek mutatják be az ápolási teendőket.

A klinika kérései: több orvosi állás, több növéri állás, és háromcsatornás elektrokardiográfia. Reméljük az álláskérdés rövidesen megoldásra kerül.

Zsótér adjunktus oktatási értekezletre hívja a professzort. Most beszélik meg a holnapi medikus gyakorlat anyagát és kivitelezését. Nem zavarjuk őket tovább.

Másfél boldog nap

A május 9-i szegedi ifjúsági békenapról

Az égen szürke felhők, csendesen hull az eső. Szeged fiatalságának hangulatát azonban ez nem rontja el. Érzi, tudja mindenki: holnap, vasárnap, nem lehet rossz idő, hiszen holnap lesz a Tavaszi Békeünnep, az ifjúság, a győzelem ünnepe. Az ifjúmunkások, a diákotthonok lakói izgatottan készülnek a másnapi nagy pillanatokra, amikor szemtől-szembe találkoznak öt világrész békeharcos ifjúságának képviselőivel és türelmetlenül várják a színes, tarka kultúr- és sportbemutatókat.

Hat óra után lelkes kis csoport gyülekezik a Tanácsháza előtt. Egyetemi hallgatók, középiskolások, úttörők várják itt külföldi vendégeinket. Az eső hiába kísérletezik a kis csoport *„szétugrasztásával"*, próbálkozásai kudarcba fulladnak. Hét órakor hirtelen nagy élénkség támad: a főtér sarkán két autó fordul be, utána egy gyönyörű Ikarusz autóbusz. „Itt vannak" mondja egyszerre mindenki. Hirtelen sokkal több ember veszi körül a kocsikat, mint ahányat a közelben sejteni lehetett volna. A küldöttek alig tudnak kiszállni autóikból, a virágokkal érkező úttörőknek pedig majdnem erőszakkal kell utat csinálni, hogy ajándékaikat átadhassák. Forró a hangulat, lelkes üdvözlőszavak röppennek a szájakról és magyarul, oroszul, angolul, franciául hangzik fel egyszerre a DIVSZ induló.

A hűvös időben szívet melegítő kis ünnepség után vendégeink átmennek szállásaikra, a résztvevők pedig kicsit elszontyolodva állapítják meg, hogy az esti tábortüzet az eső miatt bizonyára nem fogják megtartani. *„Irány a vegyész-majális"* — hallatszik az egyetemisták köréből. *„Csak kiderülne holnapra"* — aggódnak mások. Mégis, általában bizakodó a hangulat, bár sokan már olyan rémhireket terjesztenek, hogy a színházban lesz a naggyűlés, *„oda pedig úgysem férünk be"*.

Este. A vacsoránál Kim Gum Szu koreai küldött mellett ülük. Kim 27 éves. Végigküzdötte a háborút, jobbkezén hatalmas sebhely. A társalgás nagyon nehezen megy; Kim anyanyelvén kívül csak oroszul beszél; én pedig most kezdem sajnálni azokat az orosz órákat, amelyeken — enyhén szólva — nem koncentráltam eléggé. Mégis megértjük egymást: *„Szabad Nep"* — mondja kissé „koreai tájszólással" Kim felesége. *„Nodon Szinmun"* — mondom én és mindnyájan nevetünk: hiszen egymás anyanyelvén is tudunk beszélni. Vacsora után kezdődik a tánc. Bár azok közé tartozom, akik *„ritkán táncolnak, de akkor aztán rosszul"*, most persze mégis megragadom az alkalmat. Mandulaszemű, szénfeketehajú lányt kérek fel. Kiderül, hogy kínai, Csen-nek hívják és nagyon tetszik neki Magyarország. Fokozottan vigyázok, nehogy megváltozzon a véleménye rólunk és egyszer sem lépek a lábára.

(Liebmann Béla felvé elei. Fény. Szöv.)

A Békenagygyűlés elnöksége

Május 9, a győzelem napja

Reggel még semmi jel sem mutat arra, hogy jó idő lesz. Az eső ugyan nem esik, de a napot felhők takarják. *„Csak rosszabb ne legyen az idő"* — fohászkodnak egyes kisigényű emberek. A szabadtéri színpadon gyülekezik az ifjúság. Az állomások egyre ontják a megye fiatalságát.

Mielőtt külföldi vendégeinkkel megindulnánk Újszegedre, kihasználom az alkalmat és néhány sort kérek tőlük emlékül jegyzettömbbe. Csen Li-jen, a DIVSZ kínai delegátusa a magyar és kínai ifjúság barátságának elmélyülését kívánja (persze kínai írásjelekkel). Utána Kim-en van a sor; ő hosszan ír, de sajnos, nem tudom, hogy mit; Csen Li-jen-nél érdeklődöm, de nevetve utasít vissza:

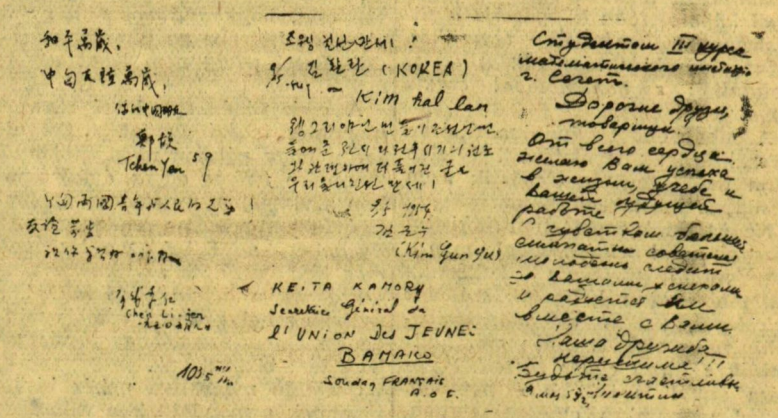

„Pontosan úgy ismerem a koreai írást, mint te".

Újszegedre érve kellemes meglepetésül szolgál, hogy a hosszú esőzés ellenére nincs nagy sár. Vendégeink szétszóródva *„közelítik meg"* a színpadot, így sokan nem ismerik fel őket. A bejáratnál azonban szükségképpen összejönnek, s ekkor megindul az autogramm-gyűjtők ostroma, amely aztán jelentéktelen megszakításokkal egészen estig tart.

Féltízkor már zsúfolásig telve a szabadtéri színpad nézőtere. A színpadon piros-fehér-zöld, vörös és kék drapériák hirdetik a magyar ifjúság és a világ ifjúságának harcos egységét a békéért. Körös-körül újságírók, fotoriporterek. A rendőrzenekar Strauss melódiáival szórakoztatja a türelmetlen résztvevőket.

Féltíz után néhány perccel *Simon* elvtárs, a megyei DISZ Bizottság titkára az emelvényre lép és megkezdődik a nagygyűlés. De milyen nagygyűlés ez! Forr, tom-

(Folytatás a második oldalon.)

(Folytatás az első oldalról.)

bol a lelkesedés az ifjú résztvevők tömegeiben. Dörög a taps *Bernini* elvtárs szavai után, amikor a világ ifjúsága nevében megköszöni a DISZ harcát és eredményeit. Valaki meg is jegyzi. *„Nem tudok ugyan olaszul, de maga a beszéd is nagyon tetszik".* — *Székely Sándor* elvtárs egyetemünket képviseli a gyűlés szónokai között. Szeged kulturális hagyományairól beszél, amelyek örökösei vagyunk. Eszembe jut József Attila. Önkéntelenül is arra gondolok, hogy milyen jó lenne, ha a díszemelvényen a Sztálin-díjas Nagy Sándor mellett ő is ott ülhetne. Hiába, — nem törhetett ki kora börtönéből. A jelen ifjú művészei, írói, tudósai előtt már tágranyíltak a lehetőségek.

Az öt nagyhatalom képviselőinek hozzászólása

következik. Nagy a derültség, amikor *Malcolm Nixon*, az angol küldött az angol-magyar futballmérkőzésről beszél. *„Másodszor is megverjük őket!"* — súgom japán szomszédomnak, s ezen mindketten nagyon derülünk. A lelkesedés csúcspontját éri el, amikor *Keita Kamory*, a Szudáni Ifjúsági Szövetség főtitkára lép a mikrofonhoz. Keita szerény. Tudja, hogy a taps nemcsak neki szól, hanem az egész népe iránti rokonszenv kifejezése. Keresetlen, egyszerű szavakkal tolmácsolja hazája üzenetét. Mindnyájunk szívéhez forr ezekben a pillanatokban az elnyomott, jogaiért küzdő néger nép.

A természet is belátja, hogy nem illik ünneprontónak lennie. A fellegek szétnyílnak, kisüt a meleg, májusi napsugár. (A természettel ilyen szempontból meg lehetünk elégedve. Különösen május 1-én, de általában a tavaszi ünnepi megmozdulásokon rendszerint napfényes, derűs idővel ajándékoz meg bennünket. A matematikusokra vár a feladat: megoldani azt a valószínűségszámítási problémát, hogy miért van például május 1-én többször napos idő, mint a többi közönséges napokon.) Tehát a régen várt napsugár megajándékozott bennünket fényével és most megyénk ifjúsága is megkezdi az ajándékozást. Díszes cserépvázákat, dobozokat, sapkákat kapnak vendégeink. Eközben a fényképészek lázas buzgalommal működnek. (Minthogy a külföldiek mellett ülök, „potyán" én is rákerülök jónéhány fényképre).

A gyűlés a DIVSZ-indulóval fejeződik be és kezdetét vehetné a kultúrműsor. De figyeljünk csak az üressé vált színpadra: megdöbbentő jelenet! Keitát ugyancsak szorongatják! No, nem túl veszélyes a helyzet; csak az autogrammkérők rohanták meg és most hiába integet, hogy a színpadon kívül óhajt eleget tenni kívánságuknak, csak hosszas küzdelemben tudja szabaddá tenni magát. Ezalatt a nézőtér 50 százaléka az első két sorban gyűlik össze, (itt vannak külföldi elvtársaink), előkerülnek a noteszek, s itt is kibontakozik az aláírásgyűjtési kampány. Hosszú negyedóra telik el, míg

sor kerülhet a műsor megkezdésére

Az úttörők énekszámaikkal és játékaikkal nagy tetszést aratnak. A magyar és délszláv népi együttesek műsorszámai is komoly élményt jelentenek.

Délben a vendégek egy csoportjával a Szalámigyárba mentünk ebédelni. Még nem volt megterítve az asztal, ahogy odaértünk, s a várakozási időt kihasználtuk egy kis VIT-hangulat teremtésére. Először csak egyéni akciók folytak (például Nyikityin elvtárs, a DIVSZ titkára egy népviseletbe öltözött anyókával derakasan ropta a gyors-csárdást), de aztán általános perenicázásban olvadt fel a hangulat. Sok lány nem ismerte ezt a játékot és — talán mondanom sem kell — mire vége lett, ők szerették meg legjobban. Keita a táncban is rendkívül kapós volt, de az ebédnél is határozott sikere volt. Egy idősebb néni életre-halálra szántan a karjába kapaszkodott és megcsókolta. Az üzem dolgozói is főleg őt halmozták el kérdésekkel. Csak azon csodálkoztak, hogy az ebédhez adott elsőrangú almabort erősnek találta és a sör mellett állt ki.

Délután

a sportesemények

vonzottak hatalmas tömegeket. A Petőfi-pálya tornászbemutatói, ifjúsági válogatottunk szereplése, az úszóversenyek stb., mind igen nagy érdeklődés közepette zajlottak le.

A sportuszodában igen érdekes jelenet folyt le. Keitát ismét bekerítették az aláírásgyűjtők s ő megkérdezte külföldi szomszédját: *„Mondd, tőled miért nem kérnek aláírást?"*, Válasz: *„Azt hiszik, én magyar vagyok"*. Ettől kezdve Keita *„magyar, magyar"* kiáltással fogadta az aláírásgyűjtőket, azonban a történelmi hűség kedvéért meg kell jegyeznem, hogy ez a módszer nem járt komoly sikerrel.

Persze, fehérbőrű külföldi elvtársaink sem maradtak ki egészen az autogrammgyűjtésből. Hogy mennyire nem, bizonyítja az, hogy magam is, aki velük együtt jártam a délután folyamán, számos úttörőt voltam kénytelen aláírásommal megajándékozni. A „sértettektől" ezúton kérek elnézést; az vesse rám az első követ, aki a helyemben nem így cselekedett volna.

Vidám utcabállal fejeződött be a Tavaszi Békeünnep. A főtér lampionjai alatt kultúr- és sportesemények, sétahajózás, külföldiekkel való találkozás és még számos élmény friss emlékével táncol Szeged fiatalsága.

Jóleső érzés visszatekinteni az elmúlt napra: Valóra váltottuk a bukaresti VIT felhívását; amely ifjúsági találkozók megrendezését tűzte ki célul. Hozzájárult ez a nap a népek közötti barátság szilárddá tételéhez, ifjúságunk összeforrásához. Átvisszük a munkás hétköznapokba is Nyikityin elvtárs üzenetét: *„Barátságunk megbonthatatlan. Boldogságot és sikereket kívánok nektek, barátaim".*

Csákány Béla

Az V. Korányi Sándor vándorgyűlés

Május 6—9 között tartották Szegeden az V. Korányi Sándor Vándorgyűlést. Az 1948-as Centenáris Orvoskongresszus óta ez volt az első orvosgyűlés, melyen nagyobbszámú külföldi vendég vett részt. **Apanascsenko moszkvai mikrobiológus docensnő, Makaricsev, a moszkvai Élelmezéstudományi Intézet physioligai osztályának igazgatója, Tatarenko, charkovi psychiater professzornő, Lukomszkij moszkvai belgyógyszászprofesszor, a Szovjetunió főbelgyógyásza, Aleksandrowicz krakkói belgyógyászprofesszor, Charvat, prágai belgyógyászprofesszor, Prága főbelgyógyásza, Niederland pozsonyi belgyógyászprofesszor, Katsch, greifswaldi belgyógyászprofesszor, feleségével és Kleinsorge, jenai belgyógyászprofesszor voltak vendégeink. A bolgár és román vendégek akadályozásuk miatt mondtak le. Díszvendégként résztvett Korányi Erzsébet, Korányi Sándor leánya.** A kongresszusnak 350 belföldi vendége volt: legnevesebb hazai klinikusaink és kutatóink.

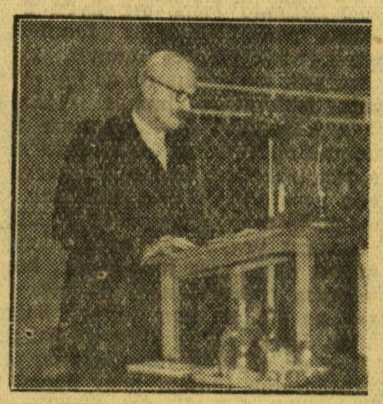

Rusznyák István, a Magyar Tudományos Akadémia elnöke előadását tartja.

A kongresszus első napján a vendéglátó házigazda az ezidei elnök, **Hetényi akadémikus megnyitó szavai után Rusznyák István, a Magyar Tudományos Akadémia elnöke mondotta el ünnepi beszédét.** Mindketten évtizedeken át **Korányi Sándor** tanítványai és közvetlen munkatársai voltak és személyes élményeik alapján emlékeztek meg nagy mesterükről. **Rusznyák professzor részletesen foglalkozott Korányi Sándor emberi, kutató és tanári nagyságával.** Korányi Sándor egyike volt az orvostudomány kiemelkedő enciklopédistáinak, kinek eszméi a tanítványokban és a tanítványok tanítványaiban tovább élnek. Nincs oly magyar orvos, ki közvetlenül vagy közvetve ne kerülne eszméinek hatása alá. Az orvosi hivatás helyes gyakorlását abban látta, hogy az orvos ne csak szűkebb szaktárgyához értsen, hanem tájékozott legyen az orvostudomány valamennyi alapvető kérdésében és sosem feledkezzék meg azokról a nagy összefüggésekről, melyek az embert környezetével összekapcsolják **Iskoláját azonban nemcsak mindenkiét felülmúló tudásával, hanem emberi nagyságával gyüjtötte maga köré.** Komoly életfelfogása, egyenes jelleme, igazságszeretete, humanizmusa kortársai fölé emelte. Megvetette az intrikát, az ügyeskedést, soha lekicsinylően, gúnyosan senkiről nem nyilatkozott és ilyenmódon előtte senkiről nyilatkozni nem lehetett. Családja után tanítványai állottak hozzá legközelebb, kiknek az életben való előrejutását, emberi és szakmai fejlődését gondosan figyelemmel kísérte és támogatta. **Midőn a fasiszta kormányzat nyugdíjba küldte, a legnagyobb fájdalmat az a félelem jelentette számára, hogy iskolája széthullik. Nem így történt.** Hazánk 9 belgyógyászati tanszéke közül ötöt az ő közvetlen vagy közvetett tanítványai töltenek be.

Az emlékbeszédet **Charat professzor** előadása követte, mely az első volt a tudományos előadások sorában. A külföldi vendégek közül rajta kívül **Makaricsev, Aleksandrowicz** és **Kleinsorge** professzorok tartottak előadást. Valamennyi előadást élénk vita követett.

A belgyógyászati előadások a vesemüködés, a cukorbetegség, a vérkeringés tárgykörével foglalkoztak. Ezeken kívül kórélettani, sebészeti, szülészeti, szemészeti, fogászati, gégészeti, bőrgyógyászati, urologiai, ideggyógyászati, gyermekgyógyászati előadások hangzottak el. Több előadás jelentős új eredményekről számolt be.

Az auditorium maximum az előadások alatt állandóan zsúfolt volt. A kongresszust az élénk és szabad vitaszellem, a hallgatóság rendkívüli érdeklődése jellemezte.

A résztvevők számára péntek este Zathureczky Ede, szombat este Hernádi Lajos adott hangversenyt. Pénteken ebéd után a Városi Tanács elnöke rendezett a külföldiek és a kongresszus elnöksége tiszteletére fogadást. Péntek délután az I. Belklinikát látogatták meg a külföldi és belföldi vendégek. Szombat délután a Mikrobiológiai Intézet, a Gyermekklinika, az Élettani Intézet és a Biokémiai Intézet látta vendégül a külföldieket.

A kongresszus vasárnap délben zárult. **Hetényi akadémikus** záró-szavaiban mérleget készített a vándorgyűlés eredményeiről. **Szavait azzal zárta, hogy a nagygyűlésnek sikerült Korányi Sándor azon törekvését megvalósítania, hogy a problémák a betegágyról induljanak ki, a megoldás módja legyen kísérletes és az eredmény — viszszatérve a betegágyhoz — segítse elő a beteg gyógyulását.**

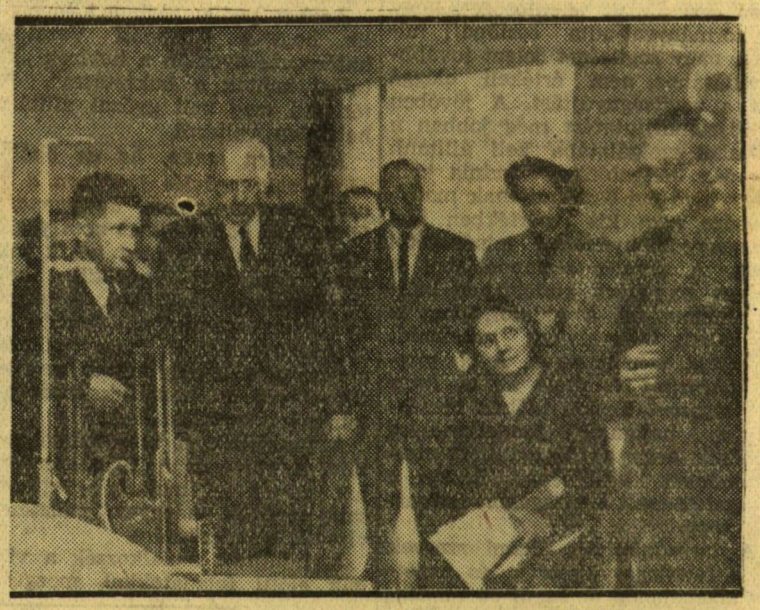

(Liebmann Béla felvétele. Fény. Szöv)

A kongresszus résztvevői a Belgyógyászati Klinika laboratóriumában

A búcsúebéden **Rusznyák professzor** felkérte külföldi vendégeinket, hogy mondják el véleményüket a látottakról és gyakoroljanak bírálatot. **Tatarenko professzor asszony** kifogásolta, hogy kevés nő vett részt a kongresszus munkájában. **Katsch professzor** tréfásan egy másik hibát tartott említésre méltónak: azt, hogy mindvégig zuhogott az eső. A külföldi vendégek kivétel nélkül nagy elismeréssel nyilatkoztak a magyar orvostudomány mai állásáról, a szegedi Orvosegyetem intézeteinek kiváló vezetőiről és korszerű felszereléséről. Ismét felvetődött a népi demokráciák közötti asszisztenscsere kérdése. Minden remény megvan arra, hogy ez nemsokára megvalósul.

A kongresszus technikai lebonyolítása nagy feladat volt. Ennek rendezés munkáját **Hetényi professzor** irányításával az I. Belklinika orvosi kara végezte, és a siker az is biztosította, hogy munkájukhoz valamennyi klinika segítséget nyujtott. **Kelemen Endre, Scossa Karola, Faređin Imre tüntek ki elsősorban lelkes, odaadó munkájukkal.** A klinika közép- és alsókáderei elismerésre méltó módon vették ki részüket a rendezés fáradtságos munkájából.

H. D.

Hozzászólás a „Vizsgák előtt" című cikkhez

A „Szegedi Egyetem" legutóbbi számában cikk jelent meg „Vizsgák előtt" címmel. A cikket Suki Béla elvtárs IV. éves bölcsészhallgató írta. Célul tűzte ki e cikk keretein belül, hogy a közelgő vizsgák előtt bizonyos „mértékű" viszszatekintés után rámutasson a soronkövetkező feladatokra, melyek megoldása hivatott arra, hogy biztosítsa vizsgáink sikerét.

A cikk célkitűzése helyes. Valóban igen fontos, sőt szükségszerű, hogy az egyetem életében határkövet jelentő vizsgák előtt pontosan lássuk elkövetett hibáinkat, s helyesen rajzolódjanak ki előttünk feladataink. Meg kell azonban mondanunk, hogy e cikk nem érte el százszázalékosan célját, s egyké kérdésben a cikkíróval nem tudunk egyetérteni. — Erről kívánunk szólni.

Kétségtelen, hogy a cikkíró helyes problémákat is vet fel (ezek megoldásáról, illetve megoldhatóságáról nem beszél persze), de az is vitathatatlan, hogy néhány súlyos tévedéssel is találkozunk, melyek miatt bírálat tárgyává kell tennünk a cikket egyes részleteiben, majd ezt követően egészében is.

A cikk írója egy helyütt foglalkozik az egyetemi légó oktatás mai formájával, továbbá ezzel a tárggyal kapcsolatban kifogásolja a fölöslegesen ismétlődő tematikát, mint „időrabló" tényezőt. Állításai helytállók s gondolatával csakis egyet lehet érteni.

Azonban ebből kiindulva, áttérve a szaktárgyak területére helytelen úton halad tovább, elcsúszik azon az úgynevezett banánhéjon.

Nem tudunk egyetérteni *Suki elvtársnak azzal a kifogásával, hogy a Szovjetunió története kollégium hallgatása azon hallgatók számára felesleges, akik a marxizmus-leninizmus oktatás során már hallgatták e tárgy egyes részeit.* Kifogása annál is inkább érthetetlen, mivel számunkra elképzelhetetlen, hogy történész szakos hallgató létére megelégedhessék ilyen jelentős tantárgy nem szakkollégiumokban való feldolgozásával. A gondolat így folytatódik „a marxista oktatás keretében is hallgattuk már némelyik problémakört ötször". A cikk írója itt igen világosan foglal állást. Valóban elismerhető, hogy a marxista oktatás keretében igen gyakori ugyanazon témakörnek többszöri előadása. *Sztálin elvtárs „A dialektikus és történelmi materializmusról" c. művéről előadást először I—II. évben a Párttörténet oktatás keretében hallottunk.* Másodszor a politikai gazdaságtan, harmadszor IV. évben a filozófia területén bukkan fel ismét ez a kérdés. Feleslegesnek tarthatjuk ezeket az ismétléseket? Nem! Itt a problémát fejlődésében kell szemlélnünk. *Kérdezzük, ha a fenti témát már első évben a IV. színvonalon adják elő, örült volna a cikkíró? Bizonyosan nem.* Viszont — ha első évben nem is — de II. és III. évben szükséges volt a témával bizonyos mértékig megismerkedni.

Tudjuk azonban, hogy nem mindig éri el Tanszékünk azt a célt, hogy évről-évre az azonos témakörbe tartozó előadások színvonalát jelentősen emelje. Lehet, hogy ez a szerző problémája. Ez esetben a Marxista Tanszéket terheli a felelősség. De még ez esetben sem tudunk igazat adni Suki elvtársnak. Suki elvtársnak nem azt kell látnia csupán, hogy egy problémakörrel már „ötször" foglalkoztak — bár ez a szám a legelfogultabb becslés szerint is sok — hanem azt, hogy „ötször" ugyanolyan színvonalon hallgatták azt. Nem az ismétlődéseken, hanem az előadások színvonalának kérdésén van a hangsúly. A cikkből ez nem tűnik ki, hanem inkább az a gondolat érvényesül, hogy ami rossz, hagyjuk el — de helyébe ne ültessünk semmit. Ezzel pedig nem lehet egyetérteni.

A cikk végén egy kissé zavaros mondatot fedeztünk fel. „Azt hiszem, hogy például megfontolandó, mennyire helyes egyes évfolyamokon a vizsgák nagy száma; például I. évfolyam magyar szakon 8. Az ilyeneket a DISZ vezetőségnek meg kell beszélnie az illetékes tanszékekkel, a dékán elvtársakkal, s nyilván a helyi állami vezetés mindent megtesz azért, hogy jó vizsgabeosztást biztosítson".

Őszintén megvallva nehéz kisütni ennek a mondatnak a valóságos értelmét. Ami különösen zavart okoz — s amit a cikkírónak is kellene tudnia — a vizsgabeosztás és a vizsgák száma nem egyenértékű fogalmak. Ezért tehát igen nehéznek tűnik a vizsgák számát csökkenteni a jó vizsgabeosztás által. Valóban igaz, hogy az egyetem állami szerveinek a DISZ-el való szoros kapcsolatától helyesen, jól megszerkesztett vizsgabeosztások születhetnek. „Nyilván". Viszont ezzel egyáltalában nem csökken a vizsgák száma — minthogy azt nem a helyi állami szervek, hanem az Oktatásügyi Minisztérium illetékes osztálya állapítja meg.

S ha Suki elvtárs nem keveri össze a fogalmakat, megmentette volna egyetemünk egyik dékánját azoktól a kellemetlen percektől, melyeket egy DISZ-küldöttség szerzett, amely a cikkre hivatkozva — a vizsgák számának módosítását kérte.

Ami a cikk hangját illeti, arról meg kell állapítani —, hogy nem mondható éppen szerénynek. Némely helyeken szinte kinyilatkoztatás számba menő megállapítások vannak. „Azzal kezdem", kijelenthetem", „meg vagyok győződve arról". — fellengős bekezdések nem a legjobb benyomást teszik az olvasóra.

A cikk jellegével kapcsolatban meg lehet jegyezni, hogy mást vártunk. *Arra gondoltunk, hogy konkrétan rámutat közvetlen feladataink. Csak problémát vetett fel — némelyeket rosszul — de a megoldásuk felé vezető utat nem sikerült megmutatnia.* Hogy milyen „jég"-nek kell „megtörnie" a vizsgák érdekében, s hogy, hogyan „törjük" azt, az nem derül ki.

Barabás György
TTK. III. mat-fiz. szakos hallgató